

Recensie: Iris Klootwijk

Renee Kelder: 'De Parttime-Junkie' Uitgeverij Prometheus, Amsterdam, 2014. ISBN: 978 90 446 2528 8 (Verslaving/ Drugsverslaving/Alcoholverslaving/GHB/Astma/Allergie/Mede patienten/ED/1) Zie ook: www.uitgeverijprometheus.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Autobiografisch verslag waarin de verslaving aan GHB centraal staat. De afkorting GHB staat voor 4-hydroxybutaanzuur. Ook wel gamma-hydroxyboterzuur genoemd. Het is het verslag van een dubbelleven, want ondanks haar vernietigende levensstijl vol drank en drugs studeerde de schrijfster ondertussen af, ging ze nog trouw naar haar museumclubje en werkte ze in de verslavingszorg. De parttime-junkie is het openhartige, spannende en ongelooflijke verhaal van een meisje dat kon liegen als geen ander, maar dat uiteindelijk vooral zichzelf voor de gek hield. Met dit boek sluit Renee Kelder haar dubbelleven en haar drugsverleden definitief af.

Over de schrijfster:

Renee Kelder (1985) groeit op in Heemstede in een 'keurig' gezin. Ze is een van de twee dochters van een hoogopgeleid, ruimdenkend, vrijzinnig echtpaar. Vanaf haar vroege jeugd zijn er veel gezondheidsproblemen. Astmatisch en allergisch voor alle mogelijke eiwitten leeft ze de eerste drie jaar van haar leven op astronautenvoeding. Ze was niet alleen allergisch, maar ook motorisch gestoord en dyslectisch. Vanaf haar 14^e gebruikt ze alcohol en blowt ze. Er volgt een pubertijd vol drank en drugs. Van haar 19^e tot haar 25^e is ze verslaafd aan GHB. Op haar 25^e stopt ze met het GHB gebruik. Renee Kelder is maatschappelijk werker en ze studeert humanistiek aan de Universiteit voor Humanistiek in Utrecht.

Korte bespreking:

Het boek vertelt de eerste 25 jaar van het leven van de auteur. Met de nadruk op de periode van haar 19e tot haar 25e. De tijd waarin de auteur verslaafd was aan GHB, één van de gevaarlijkste drugs van dit moment. Op haar 13e begint ze met alcohol te drinken. Vanaf haar 14e is ze " bezig met de creatie van het begin van het einde. Blowen, drinken, spijbelen en met jongens rotzooien". Vanaf haar 15e gebruikt ze ook XTC. Renee leidt naast haar leven met verslavingen een "normaal" leven, ze haalt haar Mavo diploma, doet daarna twee jaren Havo in één jaar en start met de School voor Journalistiek. In Utrecht woont ze met vriendin Jen op een etage. Daar is haar eerste aanraking met GHB, of "G-tje" zoals het in het boek wordt genoemd. Binnen de kortste keren is ze verslaafd aan GHB. Er volgt een periode van zes jaar waarin ze een dubbelleven leidt. Haar ouders en zus weten niets van haar verslaving. Ze zondert zich af voor hen maar volgt wel haar studie en vindt zelfs een baan in de verslavingszorg. Het boek staat vol met beschrijvingen van de effecten van GHB. Naast GHB gebruikt ze ook speed en veel alcohol. Renee legt uit hoe het mogelijk is dat ze in twee werelden kon leven zonder dat met name haar familie doorhad dat ze een dubbelleven leidde. Ook zijn er veel verhalen over de moeizame levens van mede drugsgebruikers, vriendjes en vriendinnen. Op den duur wordt het leiden van een dubbelleven te problematisch. Ze kan het niet meer aan en vertelt aan haar moeder over haar verslaving. Het laatste deel van het boek gaat over het afkicken en de 'vernieuwing' van haar leven. Tot slot bevat het boek een informatief hoofdstuk over GHB (verslaving) en waar meer informatie en hulp gevonden kan worden bij het afkicken.

Wat viel op:

Dit is een informatief boek, waarin duidelijk wordt dat iemand echt een dubbelleven kan leiden zonder dat familie merkt wat er aan de hand is. Het toont het rauwe 'junkiebestaan' van binnenuit. Het beschrijft de problematische levens van verslaafden, met veel aandacht voor de moeilijke jeugd die de meesten van hen hebben doorgemaakt. Bevat veel informatie over de effecten van (hard)drugs en het soort leven dat het gebruik hiervan met zich meebrengt.

Citaten:

Blz. 7: 'Ik moest dit boek schrijven. Mijn hoofd zat vol met herinneringen van zes jaar verslaving: de geur van ghb, de smaak van speed en het gevoel van weekenden niet slapen. Het moest eruit. Het moest op papier. Zo beleefde ik de jaren opnieuw. Elke dag, elke minuut. Elke gebeurtenis afzonderlijk. Alleen, in mijn studeerkamer aan mijn bureau, voelde ik weer hoe ik snoof, hoe ik vaag werd van de xtc, hoe mijn hartslagvertraagde door de combinatie van alcohol en kalmeringsmiddelen. Ik herbeleefde de angst die ik tijdens het afkicken voelde toen ik het bloed van de muren zag stromen.'

Blz. 14: 'Op jonge leeftijd wilde ik mij al onttrekken aan het leven. De wereld vond ik geen prettige plek. De alternatieve genezer waar mijn moeder mij mee naartoe nam zei dat ik een engel was.'

Blz. 19: 'In mijn jeugd waren drugs geen onderwerp van gesprek. In ons welgestelde intellectuele gezin bestonden er geen drugsproblemen. In onze woonwijk ging het bij de gezinnen om ons heen ook altijd 'gezellie', zoals ze dat noemden. Niemand had probleemkinderen, iedereen had een liefdevol huwelijk en geldzorgen bestonden er niet.'

Blz. 45: 'Terugblikkend vraag ik me af: hoe komt het dat ik na deze eerste keer gebruiken verslaafd raakte? Speed, xtc, coke, ik zou het allemaal nog veel gebruiken, maar ik zou daar nooit dezelfde verhouding mee krijgen als met ghb. Ghb was mijn zwakke plek, mijn drugs, mijn verslaving. Binnen een halfuur nadat ik een g'tje had genomen, kwam ik in een staat van totale ontspanning.'

Blz. 76: 'Het zou me uiteindelijk zes jaar kosten om 'uit de kast te komen', zoals mijn zus het noemt. Ik kon de twee werelden niet aan elkaar koppelen. Mijn intellectuele, welgestelde leven mocht niet besmet worden door het drugsgebruik dat stond voor ranzigheid. Voor duisternis, gekte en nachten doorhalen.'

Blz. 112: 'In de loop van de jaren probeerde ik mijn identiteit en beeld van mezelf overeind te houden. Het beeld van een meisje uit een goed milieu, opgegroeid in een rijke buurt in Heemstede. Ik vond het belangrijk om naar musea te gaan en literatuur te lezen. Mijn vader vroeg regelmatig: 'Lees je nog wel eens een literair boek?' Ik kon dat beamen en hopen dat hij niet verder zou vragen. Meestal ging ik out als ik 's avonds in bed een paar bladzijden las. Het lezen was een ritueel geworden, geen intellectuele verrijking.'

Blz. 194: 'En jij Renee, hoe zit het met jou, gebruik jij ook drugs?' 'Ja, mama,' piepte ik eruit. 'Het is niet alleen Taco.' Ik barstte in snikken uit. Stond op en liep naar de andere kant van de bank. Naar mijn moeder. (...) Het was voor het eerst dat ik mij van Taco had afgewend. Ik was altijd loyaal tegenover hem geweest. Altijd.

Maar na zes jaar een dubbelleven vol leugens te hebben geleid, knakte ik. Dag in dag uit liegen, een dubbele agenda, ik was kapot.'

Blz. 222: 'Eva zat tegenover me. Ik voelde dat er zich tussen ons al langer een zekere spanning opbouwde. We kenden elkaar goed, wisten precies wanneer er bij de ander frustraties opliepen. (...) Haar lippen werden dunner, witter. Ik pantserde me. Ze was boos. Woedend. Om alles wat er was gebeurd. De leugens die ik haar had verteld. De smoesjes die ze altijd als waarheid had aangenomen. Op mij en Taco en alle mensen om ons heen die haar nooit wat hadden verteld. Ik liet het over me heenkomen. Probeerde haar uit te laten razen. Totdat ze me een junk noemde. Een junk. Ik was nog nooit zo genoemd. Het deed pijn. Een niet te beschrijven keiharde klap.'

Recensies/extra:

<http://www.cultuurbewust.nl/literatuur-95378-recensie-renee-kelder-de-parttime-junkie/> door Clarissa van Deventer: 'Renee Kelder schrijft *De parttime-junkie* als een waarschuwing. Haar verslaving aan GHB kon zij zes jaar lang onopgemerkt volhouden. Ze studeerde binnen vier jaar af en bezocht sterk onder invloed familiediners. Haar autobiografie is vlot geschreven, maar mist de meeslependheid van een literaire roman.

Een goed functionerende junkie is reden genoeg voor intrige. Dat deze junk een hockeymeisje uit Heemstede is maakt het opvallend. De verslaving aan het relatief nieuwe GHB maakt het debuut van Kelder boeiend en maatschappelijk relevant. (...)'